

Opus 100

Den 21 Junii 1844.

SÅNG.

TILLEGNAD

DE MED ALLERNÅDIGSTE TILLSTÄDJELSE

Den 21 Junii 1844

VID

KEJSERLIGA ALEXANDERS-UNIVERSITETET I FINLAND

PROMOVERADE

SEXTIOEN

PHILOSOPHIÆ MAGISTRAR.

HELSINGFORS,

WASENIUSKA BOKTRYCKERIET.

—
1844.

AUGUST ROBERT AHLBERG, Aboens.
CARL ALEXANDER ALCENIUS, Syd-Österbottninge.
ANTON ALFTHAN, Wiburgens.
PEHR ADOLF ASCHAN, Savolax-Karelare.
FRANS JOSEPH VON BECKER, Savolax-Karelare.
JOHAN BELÆJEFF, Tavastens.
BROR EVALD BERGROTH, Satakundens.
JULIUS EPHRAIM BERGROTH, Satakundens.
FREDRIK BERGSTADI, Tavastens, t. f. Collega och Gymnastik-Lä-
rare vid Högre Element. Skolan i Björneborg.
FREDRIK BERNDTSON, Savolax-Karelare.
LUDVIG BJÖRKMAN, Satakundens.
JOHAN PETER BOSTRÖM, Satakundens.
CARL VICTOR DE LA CHAPELLE, Savolax-Karelare.
ZACHARIAS JOACHIM CLEVE, Savolax-Karelare.
PETER AUGUST CYGNÆUS, Savolax-Karelare.
JACOB WILHELM EKVALL, Nylänninge.
CARL WILHELM ENCKELL, Nylänninge, Andra Lector i Latinska
Språket vid Gymnasium i Wiborg
ERIC GUSTAF EURÉN, Satakundens.
JOHAN CHRISTOPHER FRENCKEL, Aboens.
MATHIAS LEONHARD GONANDER, Boreal.
AUGUST FREDRIK GYLDÉN, Savolax-Karelare.
CARL WILHELM HJELT, Aboens.
OTTO EDVARD AUGUST HJELT, Aboens.

OLOF GUSTAF HOLMÉEN, Aboens.
ANDERS JOHAN HORNBORG, Satakundens.
JOHAN VICTOR HUMMELIN, Aboens.
ACHILLES AGAMEMNON INGELIUS, Satakundens, t. f. Amanuens
vid Dom-Capitlet i Åbo.
AXEL GABRIEL INGELIUS Satakundens.
GUSTAF INGELIUS, Satakundens, E. O. Amanuens vid Kejs. Alex.
Universitetets Bibliothek.
ANDERS WILHELM INGMAN, Syd-Österbottninge.
JOHAN MATHIAS KALM, Boreal.
NICOLAI KISELEFF, Nylänninge.
HERRMAN ABRAHAM AUGUST KELLGREN, Savolax-Karelare.
JACOB JOHAN WILHELM LAGUS, Savolax-Karelare.
MATHIAS ALBERT LAURÉN, Syd-Österbottninge.
AUGUST LILIUS, Syd-Österbottninge, t. f. Gymnasii-Adjunct i Wasa.
AXEL WILHELM LILJENSTRAND, Satakundens.
CARL WILHELM LILLE, Savolax-Karelare.
CARL REINHOLD LINDBERG, Nylänninge.
CARL JOHAN LÖFSTRÖM, Wiburgens.
HENRIC LEOPOLD MELANDER, Nylänninge.
CARL FERDINAND NORDLUND, Satakundens, t. f. Rector vid Lägre
Elementar-Skolan i Nystad.
OTTO MAURITZ NORDSTRÖM, Wiburgens.
OSCAR NORRMÉN, Boreal.
NILS GUSTAF NYKOPP, Savolax-Karelare.
ABRAHAM ADOLF NYLANDER, Nord-Österbottninge.
WILLIAM NYLANDER, Nord-Österbottninge.
NILS CONSTANTIN OLSONI, Savolax-Karelare, Rector vid Lägre
Elementar-Skolan i Lovisa.
FRANS MICHAEL PERDÉN, Tavastens.
JOHAN WILHELM PESONIUS, Wiburgens.
FRANS FERDINAND von PFALER, Satakundens, t. f. Rector vid Lä-
gre Elementar-Skolan i Tammerfors.

FRANS JACOB POLVIANDER, Satakundens.
JOHAN OSCAR IMMANUEL RANCKEN, Tavastens.
HENRIK AUGUST REINHOLM, Boreal.
ADOLF FREDRIK ROSENDAL, Satakundens.
CHRISTIAN SANDBÄCK, Syd-Österbottninge, Rector vid Lägre Ele-
mentar-Skolan i Christinestad.
CARL AUGUST SIMELIUS, Syd-Österbottninge.
JOHAN SIMELIUS, Nord-Österbottninge, t. f. Collega Inferior vid Högre
Elementar-Skolan i Uleåborg.
JOHAN ROBERT TENGSTROM, Nord-Österbottninge.
ANDERS FERDINAND THORELD, Savolax-Karelare.
CARL CONSTANTIN TIGERSTEDT, Savolax-Karelare.

Ödmjukast

af

Z. TOPELIUS.

*I välljud talade Suomis första vishet;
O att dess sista finge i välljud dö!*

Vid fjerran stranden af enslig insjöbölja
De mörka furor raggiga stå och bistra;
Från deras grenar drifvan i tårar halkat,
När sena våren andades mildt på dem.
De moderlösa döttrar af döda drifvan,
De klara perlor darra ännu på barren,
När österns skära skimrande morgonstråle
Sin hulda skönhet speglar i deras dagg.

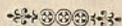
Vred, fraggig häfves den morgonsvala böljan,
Ty vingstark fågel har slagit ned på fjärden,
Nattburen storm har huggit sin klo i viken
Och silfverspeglarnas täcka bilder flytt.
Men stumma, stela, stilla de stå i stormen,
De bistra jättefuror i djup begrundning;
Vid deras fötter vågen i vanmakt hvilat,
I fläktens ljufhet vingade vinden dör.

På helga jorden, fordom ett offerställe,
De stå likt hamnar af de förgångna dagar;
Likt gråa tempel, spetsiga, branta, dunkla,
De skåda ned på flyktiga tidens lek.
Omkring dem vexla, slocknande gnistor lika,
De blyga blomster, de stolta menskotankar,
Och vårens vällukt och vinterns hvita drifva;
Men deras gröna lockar de gråna ej.

Nu villad vind med sin vingspets rör de starka,
Nu andars suckar susa i täta barren,
Och ord förnimmas i perlströdd furukrona,
Dem sagan endast och sången tyda ut.

Hvad för hvarandra följa de mörke skogsmän?
Männ' forntids vålnad hviskar i dunkla grenar?
Likt hemska suset förr i Dodonas ekar,
Männ' vinden talar en fjerran framtids ord?

Från stormomsusade furors gröna grenar
Jag samlat orden, orden i vinden strör jag,
Som sunnan kringströr löfven i blåögd majnatt,
När allt det gamla lemnar det unga rum.
Förgättna, spridda, vissnade, kring de kastas;
Men rika skördar frodas der de förmultnat,
Löfrika lunder, älskliga, späda blommor,
På hvilka vårsol med modersglädje ser.

Det är evigt unga ordet,
Ordet, som i fordomtima
Susat öfver skär och sjöar,
Öfver öde ökenskogar,
Öfver dal och fjäll och floder:
Sången är all vishets moder.

O du ljufva, underbara,
Dunkelgröna, morgonklara
Suomiland! du runorika,
Sagosköna sångar-amma!
Hvadan fick du sångens flamma?
Vishets goda gudagnista?
Kulna dina dagar randas,
Sorgsna dina hedar skimra,
Skumma äro dina skogar,
Arma dina söner alla;
Men din sång är varm som solen,
Mera mild än molnets måne,
Rikare än aftonrodnan
Och det guld, som morgonstrålen
Strör i blåa Saimaböljor.
Vise äro dina hjeltar;
Ordets makt, den underbara,

Är allena allt i alla
Och allt våld för vishet viker;
Allt, som andas, ler och lefver,
Allt, som död och dvala döljer,
För den vise nederfalla;
Sångens makt tillbedja alla.
Sången bygde fästets båge,
Smidde höjdens höga stjernor,
Quad i klippan sol och måne,
Quad dem sen i granens grenar.
Af ett ägg, oändligt litet,
Det, näst intet, allraminsta,
Sången jord och himmel gjorde;
Ur sig sjelf hur rikt den skapat
I de höga högtidsstunder
Verlden och dess alla under.

Nu så hör en dikt om sången:
Hvadan Suomis vishet stammad,
Hvadan sångens guld och silfver,
Hvadan all dess milda månglans,
All dess doft bland drifvor danats.
Dikten jag från fjällens isar
Och från hedens ljung har plockat,
Lagt dertill ett sus af furan,
Litet majdoft ifrån ängen,
Litet guld från insjöns speglar,
Litet silfver ifrån källan,
Dalens grönska deremellan.

Så de gråa barder sjunga,
Orda efter dem de unga:
«En i sender kommer natten,
En i sender ljusnar dagen,
Ensam föddes Wäinämöinen,
Den evärdelige sångarn.»

Vuxen, lik de Grekers vishet,
Sprang han fram ur styrkans sköte.

«Föds om natten, andra dagen
Smider sig en halmluk fåle . . . .
Red i Wäinögårdens lunder,
Uppå Kalevalas moar . . . .
Red så ut på hafvets yta,
På de vida öppna fjärdar . . . .
Der han böljorna begrundar,
Der med ord han holmar skapar,
Låter grund och klippor födas.»

Ej din vagga sången vetat,
Ej, du fallne runofader!
Sagan dina stigar letat;
Spårlös var din väg, som vindens,
Och ditt mål, som molnets, fjerran.

Nya vågor gå i hafven,
Nya vindars sus i skogen,
Nya stämmas sångens strängar
Och ett ljud deröfver flyger:
Uti ödemarker östan,
Uti svala sunnanskogar,
I Altai, vid jordens hjerta,
Folkens gyllne barndomsvaggas,
Wäinögårdens lunder voro,
Kave Ukkos hemlands moar.
Dädan öfver vida slätter,
Öfver hafsluk hed han ridit, ¹⁾
«Der ej vätas hingstens hofvar,
Hästens leder fuktas icke.»
Der, af onda pilar sårad,
I sexhundra år han vräkits,
Hit och dit sjuhundra somrar,
Irrat kring väl åttahundra;
Allt från Kem ²⁾ i fjerran öster
Intill Kymmene i vester,
Floders böljor han begrundat,
Strött som holmar sina söner,
Klippor lika uti fjärden,
Tundrans skygge Samoieder,

Steppe's flyktige Ostjaker,
I de öde österländer,
På det stora hafvets stränder.

Hundra strida strömmar störta
Från Altai åt nordanslätter,
Från Kin-Schan gå hundra elfvar
Glimmande af guld, till hafvet;
Hundra stammar dädan ströfvat
Mot de mörka midnattsnejder,
Kalevas, den bistre jättens, ³⁾
Och den vise Wäinös ätter,
Ödemarkens öfvergifna
Sorgsna moln, af vinden drifna.

Kumlen Wäinös ätter hölja;
Mällös utaf sorg, nu sagan
Sitter stum på Tschuders grafvar;
Sången flyr till Bajkals bölja.

Brännande, igenom bergpass
Sunnanyvind från Schamo smyger;
Solen öder ödemarken,
Floderna förgäfves dia,
Källans modersbröst förinat,
Skyarna ej näring skicka,
Bajkals stolta cedrar törsta.
Saiga-antiloper smäkta,
Tigrarne af törst förtäras.

Vilda fjällens starke Wäinö
Törstar djupt i middagstimman;
Slår en elg och blodet dricker,
Men hans tunga svalkas icke;
Slår en ulf och blodet slukar,
Törsten vill dock icke vika;
Kommer andlös till Angara,
Vallmo-flodens blåa bölja.
Flodens bölja solen slickat,
Dunstat bort i dy den klara;
Vatten äger ej Angara.

Vilda fjällens starke Wäinö
Vredgades i håg och sade:
Är jag icke stark som stormen,
Som ett snöras snabb och mäktig?
Björnens ben som brosk jag bräcker,
Hedens hjort på ljungen hejdar;
Berget af min fot bär spåren,
Skogarna för mig förskräckas.
Hvad mig batar nu min styrka?
Ej en droppe jag kan skapa,
Ringa dryck ej eftera;
Bläögd bäck min törst begabbar,
Vatten äger ej Angara,
Dunstat bort i dy den klara.

Silfverdufva satt i cedern,
Sunnanfågel qvad i grenen:
O du vilda fjällens Wäinö!
Unga elgens blod och ulfvens
Ej din tungas törst förtagit.
Kände du blott sångens källa,
Ordets makt, den underbara,
Ej vid stranden af Angara
Du i törstens smäleik smäktat;
Klara floder du ur klippan,
Vattensprång ur hällen lockat,
Tubbat sen en ek ur tufvan,
Gjort i eken gyllne äpplen,
Rundt kring eken rika rankor,
Hundra drufvor på hvar ranka,
Hundra bin på hvarje drufva,
Att din djupa törst förlufva.

Sade vilda fjällens Wäinö:
O du fågel uppå grenen,
Underligt du nu har ordat.
Säg den makt, som jag må dyrka:
Hvad är starkare än styrka?

Sade cederns sunnanfågel:
Sång är starkare än styrka;
Vishet må den vilde dyrka.

Derpå cederns silfverdufva
Sjüng så ljufva ord och ljusa;
Sjüng en sky kring Bajkal-toppar,
Sjüng en klarögd bäck ur klippan,
Vatten uti Vallmo-floden;
Sjüng en enslig ek på stranden,
Uti eken gyllne äpplen,
Rundt kring eken rika rankor,
Hundra drufvor på hvar ranka
Och på hvarje rödlätt drufva
Hundra bin så honungsljufva.

Deraf veknar Wäinös vrede;
Silfverfågeln vill han fånga;
Fågeln for med sunnanstormen,
Flög sin kos med östanfläkten;
Ingen visste hvart den ilat,
Hvar i nord den vingen hvilat.

Derpå vilda fjällens Wäinö
Gick att silfverfågeln söka
I de sorgsna nordanländer,
I de vida vestanfjärdar.
Kom till Kem, till hjortars källa:
Hvar, o hjort, jag fågeln finner,
Fågeln som jag länge letat
Uti öde östanländer,
Sunnanfjäll och skumma skogar?

Sade hjort vid klara källan:
Just var fågeln här, den ljufva,
Flög i dufvohamn med vinden
Från Katunja bortåt Tschulim,
Bort till Ob och steppens Irtisch.

Vidare gick sedan Wäinö,
Kom till Tschulim från Katunja,
Kom till Ob och steppens Irtisch,
Elgars hem vid Om och Tara:
Hvar, o elg, jag fågeln finner,

Fågeln som jag länge letat?
Ej vid Kem, vid hjortars källa,
Snappade jag upp den snälla.

Sade elg vid Om och Tara:
Just var fågeln här, den ljuftva,
Flög, en svala lik, med vinden
Bortåt Ischim, bortåt Konda,
Urals fjäll och mörka urskog.

Vidare gick sedan Wäinö,
Kom till Ischim, kom till Konda,
Mårdars gömslen invid Ural:
Hvar, o mård, jag fågeln finner,
Fågeln som jag länge letat,
Sist vid Ob och Om och Tara
Och vid Irtisch våg, den klara?

Sade mård i Urals urskog:
Just var fågeln här, den ljuftva.
Flög i svanehamn med vinden
Bortåt Kama och Wytschegda,
Bortåt lindars flod Suchona.

Vidare gick sedan Wäinö,
Kom till Kama och Wytschegda,
Änders älsklingsflod Suchona:
Hvar, o and, jag fågeln finner,
Fågeln, som jag länge letat,
Sist vid Ischims våg och Ural
Och på Kondas strand i furan?

Sade and uti Suchona:
Just var fågeln här, den ljuftva,
Flög, lik Satakielinen,
Bortåt Newas framtidsvågor,
Bortåt Ladoga, det vida,
Saimas svala svaneböljor,
Päjänäs guldstänkta fjärdar.

Vidare gick sedan Wäinö,
Kom till Newas framtidsvågor,

Ladoga, det blanka, blåa,
Svanors svala Saimaböljor,
Päjänäs guldstänkta fjärdar;
Fångar fågeln der i flykten,
Bygger sig en bur af silfver,
Bringar sedan uti buren
Cederns sköna sunnandufva;
Lyssnar på dess sång, den ljuftva,
Lyssnar en dag, lyssnar tvenne;
Tredje dagen fågeln sjunger:

O du vilda fjällens Wäinö,
Hvarför håller du mig fången?

Sade Wäinö: lär mig sången!

Sade cederns silfverfågel:
Ej de gode gudars gåfva,
Menskors glädje läres icke,
Stiger som en stilla stråle
Upp ur nattens famn och sorgens,
Som en sky i skönhet duggar
Svalka öfver öknens sveda.
Gå en quäll, när solen sjunker,
Ensam på den öde heden,
Göm en sorg uti ditt hjerta,
Utaf ingen känd och anad;
Då skall sången ro dig gifva,
Dina läppar sjelfmant lifva.
Sången är af sorg upprunnen;
Men af sång är vishet vunnen.

Vilda fjällens starke Wäinö
Gick en quäll, när solen sjunkit,
Ensam på den öde heden.
Och hans stora hjerta sörjde,
Att Altai och allt dess silfver,
Allt dess guld han öfvergifvit,
Blott för sångens sorgsna sällhet
Och för vishets arma vinning.
På hans läppar då steg sången,

Ordet makt, den underbara,
Mäktig nog att allt förklara,
Allt förvandla, uppenbara;
Sjunken sol i skönhet uppstod,
Öde hed i blomster kläddes,
Hjertats sorg i sång försmälte.
Nu den vilde Wäinö veknat,
Nu den vise Wäinämöinen
Ej mot guld och silfver gifvit,
Sången, som hans sällhet blifvit.

Det var den dikt, som susat i furans krona,
Som quad hur *Sången* lände till Suomistränder,
Från folkens höga nordiska barndomsvagga,
Från jordens gyllene modersbröst, Altai.
Ur nattlig trollmakt tidigt dess anlet ljusnat;
Än oskuldsfull, den vexte till männers vishet,
Blef stark och skön, inandades seklers bildning
Och firar ung sin värliga fest i dag.

I redo stån, J älsklige Wäinö-söner,
Dem fosterlandets kärlek till vishet ammat!
I svärjen eden, den edra fäder svurit,
Den edra söner svärja med fröjd en dag.
Likt värma bådande morgonskyar, går J,
Att arlaregn öfver andens skördar dugga.
Se, landet törstar! Icke deröfver vandren
De skyar lika, hvilka ej vatten ge!

Och tiden törstar. Solen i klarhet nedgått
Utöfver dagar, då edra fäder verkat,
De stormupprörda, blodiga fält, der anden
I tårar sådde sin rika framtidsskörd.
Det gamla stupar till fall. Hugstore hjeltar
En efter annan bäddas i marmorgriften
Och gråe vise från Kants och Ehrnsvärds dagar,
Och från Porthans, till eviga hvilan gå.

Nu kommit qualmen. Nittonde seklets middag
Står klar och brännande öfver folkens sinnen.
Sirocko-vindar gå öfver hjertats lustgård
Och slägtets oskuld rört vid kunskapens träd.
Än ofulländad, brusten, i sig förlorad,
Den unga tiden sträcker sin famn mot fjerran,
Ett marmorblock, ur hvars kanter anden mejslar
Med slag på slag nya verldars anletsdrag.

Ljus älskar tiden, ljus den ock redan äger,
Så klart, att höjdernas barndomsstjerner slockna
Och vetenskapen, bländad af egen solglans,
Till kufvade verldar säger: Jag är Gud!
Men dunkla frågor än på dess läppar stiga,
Som midt i stiltjen af milddjupt haf en bubbla
Från botten stiger och spränger ytans speglar
Och fyller rymden med djupets ångor opp.

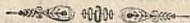
Natt höljer folkens ursprung. Med kärlek se de
Tillbaka dock på de dunkla barndomsdagar;
I minnets svalka glömma de dagens tunga,
Sitt hjertblod gäfve de för sin ungdoms språk.
Vid Irlands strömmar, i Böhmens berg och Ungerns,
Går högt det rop, att folken må varda unga
Af egen lifskraft och kasta från sig den lånta;
Det ropet har ekat starkt i Suomis fjäll.

Ett folk! ett land! ett språk! en sång och en visdom!
Från sjö till sjö och från barm till barm gå orden.
Ur egna källor Suomis floder rinna;
Ur egna källor rinne dess framtid opp!
Hvi Lönnrot gick att slocknande sänger samla,
Hvi gick Castrén att teckna förvridna dragen
Af fjerran hedars sorgsna Suomi-fränder,
Om ej för ljudande ord: ett folk! en stam!

Det är det steg, som de yngsta tider tagit.
J vetenskapens svurne! J visdomsbröder!
J derutinnan stån framför Edra fäder;
I ädel bildning de ädle like stån!

Gån ut med ljus! Än skolen J dunkel finna
I menskotankars natt och i skumma skogars;
Blankt hugge sanningens svärd i Edra händer!
Åt fosterlandet vigen dess blåa stål!

Gån ut till seger! Seger behöfver anden;
Den kufvat verlden; kufve sig sjelf den sedan!
Frid kommer nog när, likt Edra jubelfäder,
J stån med lagern kring ädel silfverlock.
Hell Eder, bröder! Äfven i Er sig speglat
En stråle utaf det ljus, som Wäinö gladde.
I välljud talade Suomis första vishet;
O att dess sista finge i välljud dö!

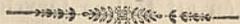

Anmärkningar.

1) *Öfver hafsluk hed han ridit.* Första runan i Kalevala gifver på flera ställen en otvungen häntydning på den finska folkstammens vidsträckta irrfärder. Att en sådan häntydning afsigtligt deri inlagts af sångaren, vågar man väl svårigen påstå; men sång och siarekonst hafva i alla tider ansetts nära beslägtade, och sålunda kunde äfven den finske runobarden vara "ein rückwärts gekehrter Profet."

2) *Kem* kallas på landets språk den mäktige Jenisej. Likheten med *Kemi*, *Kymmene*, är påfallande. Äfven betecknar *Kymi* i finskan en strid flod.

3) *Kalewas ätter.* Om Kalewas 12 söner, till hvilka några äfven räknat Wäinämöinen, berättar sagan, att de, bland andra storverk, äfven underkufvat hela Ryssland.

P R O M O T O R

ÄR

HERR PHILOSOPHIÆ-DOCTORN

NATHANAËL GERHARD AF SCHULTÉN,

PROFESSOR I MATHEMATIKEN, RIDDARE AF KEJSERL. KONGL. S:T STANISLAI-
ORDENS ANDRA OCH KEJSERL. S:T WLADIMIRS-ORDENS FJERDE KLASS.

J U B E L - M A G I S T R A R N E

äro:

HERR JOHAN FREDRIK BOUCHT, Philosophiæ-Doctor, Kyrkoherde i Hollola, Vice Contracts-Prost i Östra Tavastländska Prosteriet, Ledamot af Kejsersl. S:t Annæ-Ordens Tredje Klass.

HERR HENRIK REILIN, Philosophiæ-Doctor, Prost, Kyrkoherde i Ilmola.

HERR NILS MAGNUS TOLPO, Philosophiæ- och Theologiæ-Doctor, Kyrkoherde i Tammela, Contracts-Prost i Tavastehus Prosteri, Ledamot af Kejsersl. Kongl. S:t Stanislai-Ordens Andra och Kejsersl. S:t Wladimirs-Ordens Fjerde Klass.

Officianterne vid Promotionen:

Adjuncten i Physiken och Mathematiken, Philosophiæ-Doctorn, Herr Professor JOHAN JACOB NERWANDER framställer Magister-frågan.

Primus, Herr Philos.-Mag. JULIUS EPHRAIM BERGROTH besvarar densamma. Universitets-Secreteraren Herr Philosophiæ-Doctor G. A. UHLENUS uppläser det allernädigst meddelade tillståndet att promovera, samt af-
fordrar eden.

Ultimus, Herr Philos.-Mag. JACOB JOHAN WILHELM LAGUS slutar akten med tacksägelse-tal.

Gratist: HERR JOHAN WILHELM PESONIUS.

